

Arrest

nr. 229 500 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. MAESELE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 mei 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 19 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 227 392 van 11 oktober 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 4 november 2019 verzoekt verzoeker voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek

(volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 november 2019 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Sialkot in de Pakistaanse deelstaat Punjab. Uw familie zou aanvankelijk aanhanger geweest zijn van de Pakistan Muslim League- N (PML-N). Nadat ze ondervonden dat dit geen goede partij was, werden zij aanhangers van de "People's Party". Naar de aanloop van de verkiezingen in 2007 geraakten uw familieleden in conflict met leden van de PML-N omdat ze een vervalsing van kiesbiljetten hadden vastgesteld. De leden van de "PML-N" dreigden later de rekening te vereffenen. Op 8 april 2009 werd de zoon van uw oom langs moederszijde, M. J. (...) door F. (...) en Z. (...) met vuurwapens om het leven gebracht. Uw familie diende een klacht in doch de daders werden op borg vrijgelaten. Ondertussen bleef men uw familie bedreigen en op 17 november 2012 heeft de jongere broer van M. J. (...), M. S. (...) en diens vriend A. R. (...) de daders om het leven gebracht. Er werd een "FIR" opgesteld waarin een klacht tegen S. (...) en A. R. (...) werd ingediend als daders van de moord. Op dezelfde dag werd nog een "FIR" ingediend aangaande dezelfde moord gericht tegen onbekenden die hulp zouden geboden hebben. Later kwam de politie naar uw huis en die zei dat u één van die onbekenden was. U was echter niet thuis daar u enkele uren na het incident naar een tante, zus van moederszijde, in Beghowal was vertrokken. Toen u vernam dat de gemoederen nog niet waren bedaard besloot u met heel de familie naar Karachi te vertrekken. In Karachi werd u bedreigd en achtervolgd door huurmoordenaars die waren gestuurd door M. A. (...), een familielid van de slachtoffers. U ging naar de politie in Korangi town om een klacht in te dienen doch die wensten daar geen gevolg aan te geven daar uw tegenstanders tot een machtige familie behoorden. Als gevolg van de bedreigingen veranderde uw familie regelmatig van adres. Ofschoon u het belangrijkste doelwit was van M. A. (...), u was immers het best bevriend met M. S. (...), vertrokken uw beide broers eerst uit Pakistan. In juli 2017 vertrok u per boot vanuit Karachi naar Iran, vanwaar u een achttiental dagen onderweg was naar Turkije. In Turkije verbleef u ongeveer een maand om vandaar uit verder te reizen naar Griekenland. In Griekenland verbleef u een tweetal jaar en verrichtte daar allerhande jobs. Vervolgens reisde u via Servië richting Italië of Duitsland. Op 21 mei 2019 werd u in België door de Belgische autoriteiten uit een container geplukt en met het oog op een repatriëring overgeplaatst naar een gesloten centrum. In juli 2019 vroeg u in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u drie FIR's neer.

Op 19/09/2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U wist immers uw identiteit niet aannemelijk te maken en uw relaas was ongeloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar deze werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11/10/2019.

Zonder België te verlaten diende u op 4/11/2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw broer R. A. (...) die in Servië zat, terugkeerde naar Pakistan, alwaar hij op 18/09/2019 door jullie tegenstanders vermoord werd. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u de FIR over deze moord neer, een post-mortem rapport en een medisch rapport.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo wist u in het kader van uw huidige verzoek nog steeds uw identiteit niet aan te tonen, ondanks het belang van dit element voor uw procedure. Daar u niet in staat bent om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u niet aantonen dat de door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Voorts gaat u voorbij aan de pertinente vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek. Deze stelden de algemene geloofwaardigheid van uw relaas zwaar op de proef. Bovendien werden deze vaststellingen in beroep bevestigd door de RvV. Dat u nu, in het kader van uw tweede verzoek dan ook verder doorgaat met een relaas dat gebaseerd is op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, is dan ook ruim onvoldoende. Temeer u op geen enkele wijze aantoont waar het CGVS het bij haar beoordeling bij het verkeerde eind zou hebben. Uw bewering dat uw broer vermoord werd door de tegenstanders met wie u ook problemen heeft, is dan ook niet aannemelijk.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze allerminst vermogen bovenstaande appreciatie om te buigen, wel integendeel. Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kunnen de documenten op zich ook allerminst overtuigen. Ten eerst dienen deze documenten ter ondersteuning van een ongeloofwaardig relaas, wat het geloof in de authenticiteit reeds teniet doet. Ten tweede betreft het hier enkel fotokopies. Daar deze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Ten derde, zoals supra bleek, kunt u uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen, waardoor u niet kunt bewijzen dat er enige band bestaat tussen u en de in deze documenten voorkomende personen. Ten vierde blijkt de "FIR" uw verklaringen tegen te spreken. Tijdens uw eerste verzoek beweerde u dat uw vader, moeder en zus al jaren in Karachi wonen, maar toch gebeurde dit incident bij uw vader thuis in Sialkot (gehoorverslag CGVS 09/09/2019 p.2). Ook verklaarde u dat de moord gebeurde door dezelfde mensen met wie jullie in het verleden o.a. politieke problemen hadden, maar blijkens de inhoud zou uw vader iets verdacht gezien hebben in de moskee, zou hij de lokale imam genaamd A. A. (...) hiermee geconfronteerd hebben, zou deze ontsnapt zijn en uw familie hierna telefonisch met de dood bedreigd hebben, daar uw vader samen met de burens enkele handlangers wist op te pakken, waarna uw beweerde broer vermoord werd. Dit incident lijkt dan ook helemaal niets te maken te hebben met het relaas zoals u dit beschreef tijdens uw eerste verzoek. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op

<https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als

regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van

willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Punjab of Sindh in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincies Punjab of Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab of Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel laat verzoeker het volgende gelden:

"I. Ten onrechte houdt verweerder voor dat de herhaalde asielaanvraag onontvankelijk is dan wanneer hij faalt aan te tonen dat de voorwaarden om ontvankelijk te zijn, niet zouden zijn vervuld, in plaats waarvan omstandig ingegaan wordt op de beweerdelijke ongegrondheid ervan.

Aldus wordt niet voldaan aan de motiveringsverplichting, die immers niet alleen formeel dient te worden ingevuld, maar ook inhoudelijk logisch consistent moet zijn, en de conclusie éénduidig uit de premisses behoort te kunnen worden afgeleid wat ic niet het geval is, omdat al een onderzoek naar de gegrondheid gevoerd wordt vooraleer en zelfs zonder zich over de ontvankelijkheid uit te spreken.

Immers dient in de fase van de ontvankelijkheid onderzocht te worden of er inderdaad nieuwe stukken zijn, waarbij die duidelijk niet moeten begrepen als betrekking hebbend op andere feiten dan degene die werden ingeroepen bij een eerdere asielaanvraag, dan wel of redelijkerwijze mag worden aangenomen dat zij op dat moment (nog) niet beschikbaar waren.

Het is bijzonder kort door de bocht te stellen dat zij op bestelling en tegen betaling kunnen opgemaakt en afgeleverd worden, gelet de hoge graad van corruptie die de Pakistaanse administratie zou teisteren;

eerder moet worden aangenomen dat zij inderdaad alleen maar tegen betaling te bekomen zijn, niettegenstaande nabestaanden wellicht gerechtigd zijn op kosteloze aflevering.

II. Ten onrechte houdt verweerder voor dat verzoeker er nog steeds niet in slaagt zijn identiteit te bewijzen,

Behalve blijk te geven van een ontstellend onvermogen tot inleven, wordt van verzoeker de probatio diabolicum geeist, terwijl het van algemene bekendheid is dat paspoorten net zo goed vervalst of zelfs effenaf vals kunnen zijn, en nogal wat personen die zich in ene situatie zoals die van verzoeker bevinden, zich bewust van elk document waaruit hun echte identiteit kan blijken ontdoen om repressailles op hun achtergebleven verwanten te vermijden, wat gelet het feit dat verzoker behoort tot een familie die bekend staat als verraders van de zaak, want mogelijkerwijze om opportunistische redenen, overgelopen zijn naar een andere partij.

Legio personen die zich in de situatie van verzoeker verkeren bijgevolg net zoals hijzelf de absolute onmogelijkheid om het bewijs van hun identiteit aan te tonen, in weerwil waarvan zij wel worden erkend, waarna verweerder zelf ten aanzien van hen als burgerlijke stand optreedt om hen op hun loutere verklaring, te voorzien van vervangende identiteitsbewijzen, omdat zij gelet hun statuut geacht worden daarvoor niet langer meer terecht te kunnen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van het land waarvan zij de nationaliteit hadden.

Er zijn bijgevolg voldoende en aanvaardbare redenen voorhanden om te verklaren waarom verzoeker niet kan voldoen aan het leveren van het schriftelijk bewijs dat hij degene is die hij zegt te zijn, temeer ook naar Belgisch recht ingeval van het ontbreken van een geboorteakte in haar vervanging kan worden voorzien middels de verklaring onder ede van de belanghebbende.

III. Ten onrechte en hoewel dit al betrekking heeft op de gegrondheid meent verweerder dat verzoeker bij een mogelijke gedwongen terugkeer als gewone burger geen enkel persoonlijk gevaar voor lijf of leden loopt.

Er dient nochtans vastgesteld dat verzoeker een coherent relaas doet van zijn moeilijkheden en dat die precies illustreren wat verweerder stelt het geval te zijn nl dat er voortdurend afrekeningen zijn tussen aanhangers van rivaliserende politieke partijen, in weerwil waarvan verzoeker die zich bekend tot één daarvan geen gevaar zou lopen bij een terugkeer.

Het wordt verzoeker blijkbaar kwalijk genomen dat hij een incident situeert in zijn geboortestreek terwijl zijn familie al jaren elders zou wonen.

Wat nochtans perfect verenigbaar is met de omstandigheid dat hijzelf ook al jaren buiten Pakistan verblijft en het bijgevolg volkomen normaal is, dat hij niet exact meer weet waar en wanneer zijn verwanten zich ergens bevinden, en zijzelf bij ev contacten hun verblijfplaats veiligheidshalve verborgen houden.

De kans dat verzoeker bij een mogelijke gedwongen terugkeer het voorwerp uitmaakt van een bewuste moordaanslag is dan ook oneindig veel groter dan dat hij het occasionele slachtoffer van een aanslag die op anderen uis gericht, maar waarbij hij enkel de verkeerde persoon op de verkeerde plaats op het verkeerde moment is, dgl gewelddadig overlijden mag dan wel onbedoeld en worden afgedaan als collateral damage, maar maakt voor wie het ondergaat uiteindelijk geen verschil, want is gelet de onveranderlijk dodelijke afloop identiek.

Het is bepaald verontrustend dat de situatie voor iemand die behoort tot een politieke partij die een openlijke en gewapende machtsstrijd uitvecht niet als levensbedreigend beschouwd, en wat in tegenspraak is met de eigen erkenning van verweerder naar luidt waarvan burgerslachtoffers aan een specifiek profiel beantwoorden, en wat precies uitdrukkelijk het geval is voor verzoeker als politiek activist die bovendien verdacht wordt van betrokkenheid bij een politiek geïnspireerde aanslag, zonder dan dat naar uit zijn relaas blijkt, hiertegen bescherming kan genieten van de overheid van de staat waarvan hij de nationaliteit bezit."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker voert terecht aan dat hierbij niet vereist is dat de nieuwe elementen betrekking moeten hebben op andere feiten dan degene die werden ingeroepen bij een eerder verzoek om internationale bescherming.

Te dezen is de Raad echter, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo wist u in het kader van uw huidige verzoek nog steeds uw identiteit niet aan te tonen, ondanks het belang van dit element voor uw procedure. Daar u niet in staat bent om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u niet aantonen dat de door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Voorts gaat u voorbij aan de pertinente vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek. Deze stelden de algemene geloofwaardigheid van uw relaas zwaar op de proef. Bovendien werden deze vaststellingen in beroep bevestigd door de RvV. Dat u nu, in het kader van uw tweede verzoek dan ook verder doorgaat met een relaas dat gebaseerd is op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, is dan ook ruim onvoldoende. Temeer u op geen enkele wijze aantoonst waar het CGVS het bij haar beoordeling bij het verkeerde eind zou hebben. Uw bewering dat uw broer vermoord werd door de tegenstanders met wie u ook problemen heeft, is dan ook niet aannemelijk.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze allerminst vermogen bovenstaande appreciatie om te buigen, wel integendeel. Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kunnen de documenten op zich ook allerminst overtuigen. Ten eerst dienen deze documenten ter ondersteuning van een ongeloofwaardig relaas, wat het geloof in de authenticiteit reeds teniet doet. Ten tweede betreft het hier enkel fotokopies. Daar deze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei

vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Ten derde, zoals supra bleek, kunt u uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen, waardoor u niet kunt bewijzen dat er enige band bestaat tussen u en de in deze documenten voorkomende personen. Ten vierde blijkt de "FIR" uw verklaringen tegen te spreken. Tijdens uw eerste verzoek beweerde u dat uw vader, moeder en zus al jaren in Karachi wonen, maar toch gebeurde dit incident bij uw vader thuis in Sialkot (gehoorverslag CGVS 09/09/2019 p.2). Ook verklaarde u dat de moord gebeurde door dezelfde mensen met wie jullie in het verleden o.a. politieke problemen hadden, maar blijkens de inhoud zou uw vader iets verdacht gezien hebben in de moskee, zou hij de lokale imam genaamd A. A. (...) hiermee geconfronteerd hebben, zou deze ontsnapt zijn en uw familie hierna telefonisch met de dood bedreigd hebben, daar uw vader samen met de burens enkele handlangers wist op te pakken, waarna uw beweerde broer vermoord werd. Dit incident lijkt dan ook helemaal niets te maken te hebben met het relaas zoals u dit beschreef tijdens uw eerste verzoek. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, te ontcrachten of te weerleggen.

Waar hij het "bijzonder kort door de bocht" acht dat over de door hem bij zijn volgend verzoek aangebrachte documenten wordt gesteld dat deze, gelet de hoge graad van corruptie die de Pakistaanse administratie zou teisteren, op bestelling en tegen betaling kunnen worden opgemaakt en afgeleverd, gaat hij voorbij aan de overige motieven in de bestreden beslissing over deze stukken. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte voorhoudt dat hij er nog steeds niet in slaagt zijn identiteit te bewijzen, doch hij brengt geen enkel argument aan op basis waarvan de Raad zou kunnen inzien dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen thans zijn identiteit wel aantonen. In tegendeel, verzoeker stelt zelf dat van hem de "*probatio diabolica*" wordt vereist, dat ook paspoorten vervalst kunnen worden en dat nogal wat personen net als hij zich van hun echte identiteitsdocumenten ontdoen om represailles op hun achtergebleven verwanten te vermijden. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk kan aantonen. Met zijn loutere bewering dat hij behoort tot een familie die bekend staat als verraders toont verzoeker evenmin aan dat hij in de onmogelijkheid is om het bewijs van zijn identiteit te leveren. Deze bewering is overigens in tegenspraak met zijn verklaringen in het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die op 19 september 2019 werd genomen inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Daar hield verzoeker immers nog voor dat hij zijn identiteitsdocumenten niet heeft afgegeven uit vrees dat deze in beslag zouden worden genomen of verbeurd zouden worden verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), "*zoals dat reeds gebeurd is in het kader van andere procedures*".

Waar verzoeker meent dat er dient te worden vastgesteld dat hij "*een coherent relaas doet van zijn moeilijkheden*", gaat hij eraan voorbij dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat hij op de DVZ "*uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, en meer zelfs, een volledig ander motief vermeldde waarom hij Karachi had verlaten*".

In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift beweert, wordt verzoeker nergens kwalijk genomen dat hij een incident situeert in zijn geboortestreek terwijl zijn familie al jaren elders zou wonen. Wat verzoeker wel wordt verweten is dat de vaststellingen in het door hem voorgelegde *First Information Report* (FIR), met name dat zijn vader en broer het slachtoffer waren van een incident dat zich afspeelde in zijn geboortedorp Sialkot, niet stroken met zijn verklaringen dat zijn vader, moeder en zus al jaren in Karachi wonen. Door in het verzoekschrift louter te poneren dat het volkomen normaal is dat hij, nu hij zelf al jaren niet meer in Pakistan verblijft, niet meer exact weet waar en wanneer zijn verwanten zich ergens bevinden en dat zij zelf hun verblijfplaats veiligheidshalve verborgen houden, slaagt verzoeker er niet in deze vaststelling te weerleggen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat uit de door hem voorgelegde FIR blijkt dat het incident waarbij zijn broer werd vermoord helemaal niets te maken heeft met het relaas dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming deed, terwijl hij zelf bij de DVZ nochtans aangaf dat zijn broer vermoord werd door de mensen waarover hij

tijdens zijn eerste verzoek vertelde (administratief dossier, stuk 4, Verklaring volgend verzoek, nr. 15). Verzoeker laat dit motief van de bestreden beslissing volledig ongemoeid.

Voorts laat verzoeker ook de volgende motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming ongemoeid:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en

gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincies Punjab of Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincies Punjab of Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab of Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.4. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN